

DA

DA

DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.11.2008
KOM(2008) 756 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

om anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	3
2.	Gennemførelse af direktivet.....	3
3.	Anvendelsen af direktivet	5
4.	Identificerede problemer	6
5.	Virkningen af CPC-forordningen.....	9
6.	Konklusion	9
	BILAG.....	11

1. INDLEDNING

1. I henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 98/27/EF om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser¹ ("direktivet") skal der udarbejdes en beretning om anvendelsen af direktivet. Offentliggørelsen af denne beretning var oprindeligt planlagt til senest den 1. juli 2003, men blev udsat, så oplysninger om anvendelsen af direktivet i de stater, der tiltrådte Den Europæiske Union den 1. maj 2004 og 1. januar 2007, kan indgå.
2. For at forberede denne beretning udsendte Europa-Kommissionen i 2003/2004 et spørgeskema om anvendelsen af direktivet, som de 25 medlemsstater, der blev hørt, har besvaret. Et nyt spørgeskema blev i 2007 sendt til alle 27 medlemsstater med henblik på at opdatere de oplysninger, der tidligere var indsamlet. Sideløbende hermed har Europa-Kommissionen også i 2005 og 2007 hørt medlemmerne af Den Europæiske Rådgivende Forbrugergruppe (ECCG) om anvendelsen af direktivet. Fjorten nationale forbrugerorganisationer besvarede den indledende høring, og en europæisk sammenslutning samt otte nationale forbrugerorganisationer den anden. I 2006 har Europa-Kommissionen sendt breve til medlemsstaterne (med undtagelse af Bulgarien og Rumænien) for at få præciseret visse punkter i deres nationale lovgivning til gennemførelse af direktivet.
3. I 2006 offentliggjorde Europa-Kommissionen en undersøgelse foretaget af Katholieke Universiteit Leuven i Belgien om forbrugernes klagemuligheder² og i 2007 et forbrugerlovskompendium³, som indeholder afsnit om direktivet. Endelig arrangerede det østrigske formandskab i februar 2006 i Wien en konference om påbud og kollektiv klageadgang.

2. GENNEMFØRELSE AF DIREKTIVET

4. Hver medlemsstat har i større eller mindre omfang ændret sin nationale lovgivning for at indføre bestemmelserne i direktivet om søgsmål. Området for anvendelsen af påbudsproceduren er blevet større med tiden.

En påbudsprocedure i hver enkelt medlemsstat

5. Et meget vigtigt resultat af direktivet er helt sikkert, at der i hver medlemsstat indføres en påbudsprocedure for at beskytte forbrugernes kollektive interesser. Denne procedure er i øjeblikket den eneste procedure til konkret forbrugerbeskyttelse, som findes i alle medlemsstaterne. Den gør det muligt i forbrugernes fælles interesse at stoppe ulovlig praksis, uanset hvilke skader der faktisk er forvoldt. De påbud, som blev indført med direktivet, giver ikke mulighed for, at forbrugere, der har lidt skade på grund af en ulovlig praksis, kan opnå erstatning.

---

¹ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51.

² http://ec.europa.eu/consumers/redress/reports_studies/comparative_report_en.pdf.

³ http://ec.europa.eu/consumers/rights/docs/consumer_law_compendium_comparative_analysis_en_final.pdf.

6. I henhold til artikel 2 omfatter alle nationale procedurer, med visse undtagelser, en "nødprocedure", mulighed for at få en afgørelse eller en berigtigelse offentliggjort og udbetaling af et beløb til at sikre fuldbyrdelse af afgørelsen. To tredjedele af medlemsstaterne har valgt en civil- eller handelsretslig procedure, mens kun få (Malta, Polen, Rumænien og Ungarn, for eksempel) har valgt en hovedsageligt administrativ tilgang. Nogle medlemsstater udpegede, selv om de gik ind for en retslig procedure, administrative myndigheder til at træffe afgørelse om visse overtrædelser (Østrig for tv-spredningsvirksomhed og Finland for reklame for lægemidler til human brug og pakkerejser, for eksempel). Endelig har nogle medlemsstater udpeget særlige domstole for at behandle særlige former for praksis (for eksempel har domstolene i Haag og Warszawa enekompetence med hensyn til urimelige kontraktvilkår).
7. Artikel 3 i direktivet definerer meget bredt de godkendte organer, som kan give et påbud. Der skelnes mellem to ikke-udtømmende kategorier af enheder, og det overlades til medlemsstaterne at fastsætte kriterier for at definere, hvilke organisationer der er ansvarlige for at beskytte forbrugernes kollektive interesser. I praksis er der tale om egentlige forbrugerorganisationer, offentlige myndigheder, der specifikt har ansvaret for forbrugerbeskyttelse, lægemiddelagenturer, civile luftfartsmyndigheder, sammenslutninger af brugere, familieorganisationer, fagforeninger, landbrugshandelskamre, handelskamre og industrien. Alle medlemsstaterne har, i overensstemmelse med artikel 4, meddelt Europa-Kommissionen det godkendte organ, der er bemyndiget til at anlægge søgsmål i en anden medlemsstat⁴. Listen i Den Europæiske Unions Tidende gør det muligt for virksomheder, der er medtaget på den, at dokumentere, at de har kompetence til at handle over for domstolene eller de administrative myndigheder i andre medlemsstater.
8. Endelig giver direktivets artikel 5 medlemsstaterne mulighed for at indføre eller ikke indføre en obligatorisk forudgående konsultation mellem den part, der søger et påbud, og sagsøgte. En tredjedel af medlemsstaterne (Cypern, Det Forenede Kongerige, Irland, Italien, Litauen, Malta, Nederlandene, Rumænien og Sverige) har indført denne procedure. I Det Forenede Kongerige og Rumænien skal uafhængige offentlige organer, der også er godkendte organer i henhold til direktivet, være involveret i den forudgående konsultationsprocedure. Af de medlemsstater, der ikke har valgt denne forudgående konsultationsprocedure, der er omhandlet i direktivets artikel 5, tilskynder flere til forhandlinger før enhver retslig handling⁵. Ikke desto mindre ønsker de fleste medlemsstater ikke at gøre konsultationer som omhandlet i artikel 5 obligatorisk. En europæisk forbrugerorganisation har endda udtalt, at en forudgående konsultationsprocedure kan trække påbudsproceduren unødigt ud. Kommissionen har ikke tilstrækkelige beviser eller forudgående erfaring på dette område til at ændre direktivet for at generalisere den forudgående konsultationsprocedure i henhold til artikel 6, stk. 2.

---

⁴ Den seneste aktualisering af listen blev offentliggjort den 8. marts 2008 i EUT C 63 af 8.3.2008.

⁵ F.eks. Danmark, Finland, Slovakiet, Tyskland og Østrig.

Udvidelse af anvendelsesområdet

9. Anvendelsesområdet for søgsmål med påstand er defineret i artikel 1, med henvisning til de direktiver, der er nævnt i bilaget til direktivet, som gennemført i national ret af medlemsstaterne. Direktivets bilag omfattede oprindeligt 9 direktiver, men omfatter nu 13⁶. Direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbruger køb og dertil knyttede garantier, 2000/31/EF om elektronisk handel, 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, 2005/29/EF om urimelig praksis og 2006/123/EF om tjenesteydelser er således blevet tilføjet til bilaget, siden det trådte i kraft. Direktivets bilag omfatter nu en stor del af Fællesskabets lovgivning om forbrugerbeskyttelse. De fleste af de hørte medlemsstater syntes at være tilfredse med direktivets anvendelsesområde, selv om Belgien og Portugal udtrykte tvivl om hensigtsmæssigheden af en udtømmende liste og foreslog, at den fjernes, således at enhver praksis, der skader forbrugernes kollektive interesser, kan blive dækket.
10. Direktivets artikel 7 indeholder også bestemmelser om medlemsstaternes mulighed for at udvide anvendelsesområdet for anvendelse på nationalt plan. For eksempel kan påbud i Nederlandene og Polen søges mod enhver praksis, der skader forbrugernes kollektive interesser. Italien og Portugal har udvidet anvendelsesområdet til at omfatte alle former for praksis til skade for sikkerheden af produkter. I Tyskland og Østrig er det muligt at søge et forbud mod konkurrencebegrænsende praksis, der skader forbrugernes kollektive interesser.
11. Nogle medlemsstater, bl.a. Slovenien, Sverige og Tyskland har udvidet anvendelsesområdet for påbud, på nationalt plan, til også at omfatte handelspraksis (såsom vildledende reklame) til skade for virksomheders kollektive interesser. Men de fleste hørte medlemsstater går ikke ind for at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte virksomheders kollektive interesser og argumenterer, at det primære formål med den EF-lovgivning, der er opført i bilaget, er, at forbrugerne skal beskyttes, og at det ikke ville være ønskeligt at blande forbrugernes interesser sammen med de små og mellemstore virksomheders, selv om sidstnævnte også kan have brug for beskyttelse.
12. På baggrund af ovenstående mener Kommissionen ikke, at det ville være berettiget at ændre direktivets anvendelsesområde, som det ellers er muligt i medfør af artikel 6, stk. 2. Især mener Kommissionen ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at udvide anvendelsesområdet til også at omfatte virksomheders kollektive interesser. Men når det er berettiget, vil Kommissionen fortsætte med at foreslå tilføjelse af ny EU-lovgivning om forbrugerbeskyttelse i bilaget.

3. ANVENDELSEN AF DIREKTIVET

13. Anvendelsen af direktivet for at modvirke grænseoverskridende overtrædelser har været skuffende. Ifølge Kommissionens oplysninger er det kun Office of Fair Trading i Det Forenede Kongerige (OFT, den offentlige myndighed, der har ansvaret for forbrugerbeskyttelse), der har benyttet ordningen. OFT har anlagt sag mod selskabet Duchesne i Belgien. Det belgiske selskab havde uanmodet sendt britiske

---

⁶ Se bilaget.

forbrugere salgskataloger og meddelt dem, at de havde vundet en præmie. For at modtage prisen skulle forbrugerne bestille en artikel fra kataloget. Forbrugerne bestilte en artikel fra kataloget, men har ikke modtaget den lovede præmie. OFT indbragte derfor det belgiske selskab for retten i Belgien på grundlag af, at de oplysninger, der gives til britiske forbrugere, var vildledende og havde opfordret dem til at købe produkter fra kataloget. Den belgiske domstol i første instans udstedte et påbud mod denne praksis. Denne dom blev stadfæstet efter appel.

14. Tilsvarende har OFT, efter 300 klager fra britiske forbrugere, anlagt sag mod selskabet Best Sales BV ved de nederlandske domstole. De faktiske omstændigheder i denne sag var samme som beskrevet ovenfor, hvorved et nederlandsk selskab sendte uopfordrede e-mails til britiske forbrugere, der gav dem det indtryk, at de havde vundet en præmie. I mailen blev modtagerne gjort opmærksom på, at de for at få en mere værdifuld præmie eller for at modtage præmien hurtigere, skulle bestille husholdningsartikler fra kataloget, der var bilag til mailen. Den nederlandske domstol fandt i en afgørelse af 9. juli 2008, at den pågældende reklame var vildledende, og pålagde det nederlandske selskab at ophøre med at sende disse mails.
15. OFT udtalte også, at direktivet havde været nyttigt som middel til at lægge pres på virksomheder i andre medlemsstater til at bringe visse former for handelspraksis til ophør. En halv snes sager var således blevet løst ved forhandling. Belgien understregede også den afskrækkende virkning af påbud.
16. Mens påbud stadig kun sjældent bruges anvendes i forbindelse med grænseoverskridende overtrædelser, nævnte flere af de hørte medlemsstater og forbrugerorganisationer, at de anvendes med rimeligt held af forbrugerorganisationer i forbindelse med nationale overtrædelser⁷, ofte for at få vildledende reklame stoppet eller at annullere et urimeligt kontraktvilkår i en kontrakt.

4. IDENTIFICEREDE PROBLEMER

17. De hovedårsager, der af både medlemsstaterne og de interesserede parter nævnes til at forklare det lille antal påbud, der søges i en anden medlemsstat, er omkostningerne ved at anlægge sag, procedures kompleksitet og længde og den begrænsede rækkevidde af påbudsproceduren.

Omkostninger

18. Tre fjerdedele af de hørte forbrugerorganisationer nævnte omkostningerne ved at anlægge sag som en af de største hindringer, navnlig i tilfælde af en overtrædelse i en anden medlemsstat. Flere medlemsstater understregede også, hvor vanskeligt det var for godkendte organer at anlægge sager af denne art på grund af de dermed forbundne økonomiske risici. Forbrugersammenslutningerne nævnte de administrative omkostninger ved at forberede sagen, retsafgifter og advokatsalærer som grund til særlige vanskeligheder. Hvis sagen er anlagt i en anden medlemsstat, vil det også medføre udgifter til oversættelse, og der er yderligere usikkerhed om advokatombudsninger i en anden medlemsstat (for eksempel stævningsafgifter eller

---

⁷ F.eks. Bulgarien, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Italien, Letland, Slovakiet, Sverige, Tjekkiet, Tyskland og Østrig.

gebyrer i forbindelse med forkyndelse af afgørelsen). Sammenslutningerne nævnte også risikoen for at skulle betale advokat- og ekspertgebyrer dobbelt.

19. Den finansielle risiko er så meget desto større, når sagen er anlagt i en medlemsstat, hvor den tabende part pålægges at betale alle sagens omkostninger, og især at betale den vindende parts udgifter (især nogle af eller alle dennes sagsomkostninger). Dette princip eksisterer i de fleste medlemsstater. Derfor skal den part, der indleder påbuddet, hvis den taber, ikke blot betale sine egne omkostninger, men også den anden parts. Flere af de hørte forbrugerorganisationer udtalte, at de ikke var i stand til at betale omkostningerne ved at indlede procedurer af denne art eller til at påtage sig de hermed forbundne finansielle risici. Andre sagde, at de kun griber ind, hvis risikoen er ubetydelig, og de er sikre på at vinde, og dermed begrænses det antal sager, der anlægges. I flere medlemsstater er der imidlertid med succes af forbrugerorganisationer anlagt sager om påbud for nationale overtrædelser.
20. Nogle medlemsstater har gjort princippet, efter hvilket den tabende part bærer alle udgifter i forbindelse med sagen, mere fleksibelt eller har valgt en for de godkendte organer gunstigere tilgang. For eksempel har domstolene i flere medlemsstater en vis grad af skøn⁸ og kan for eksempel udelukke, at den tabende part pålægges betaling af den vindende parts sagsomkostninger. I Ungarn behøver forbrugerorganisationer ikke at betale retsafgifter. Men disse nationale foranstaltninger forbliver ofte temmelig ad hoc, og de finansielle risici er nok til at afholde godkendte organer fra at anlægge sag.

Procedurernes kompleksitet og længde

21. Procedurernes kompleksitet og længde påberåbes ofte som hindringer for grænseoverskridende indgreb. Kompleksiteten skyldes hovedsagelig forskellige påbudsprocedurer i andre medlemsstater, fordi de nationale retslige eller administrative procedurer er anderledes. Usikkerhed med hensyn til, hvilken lovgivning der finder anvendelse, styrker denne opfattelse af kompleksitet.
22. Selvom direktivet harmoniserer visse aspekter af at gennemføre et påbud i medlemsstaterne, indrømmer det dem dog et vist spillerum. Det giver dem mulighed for at vælge en retslig eller en administrativ påbudsprocedure og evt. ikke at indføre en forudgående konsultationsprocedure og etablere de tilknyttede ordninger. Direktivet giver også medlemsstaterne mulighed for, på nationalt plan, at vedtage eller opretholde bestemmelser, som giver godkendte organer eller enhver anden part ret til at træffe mere vidtrækkende foranstaltninger. En gennemgang af direktivets gennemførelse i det foregående afsnit viste, hvilken bred vifte af valg der træffes af medlemsstaterne. Hertil kommer, at direktivet ved ikke at regulere mange aspekter af påbudsproceduren, såsom forfaldsperioder eller proceduremæssige frister og gebyrer, giver mulighed for, at detaljerne, der skal udmøntes i nationale civile, kommercielle eller administrative procedurer, kan variere mellem medlemsstaterne.
23. Kombinationen af disse faktorer fører til, at påbudsprocedurerne for at beskytte forbrugernes kollektive interesser varierer meget fra en medlemsstat til en anden. I nogle medlemsstater, såsom Nederlandene eller Finland, er der endda forskellige

---

⁸ F.eks. Det Forenede Kongerige, Luxembourg, Portugal, Sverige.

typer af procedurer, afhængigt af lovområdet. Denne forskellighed gør det vanskeligt for godkendte organer, der ønsker at anlægge sag i en anden medlemsstat, at få et overblik, da de ofte konfronteres med procedurer, der er meget forskellige fra dem, som de kender i deres eget land. Hver gang de igangsætter en sag i en ny medlemsstat, tvinges de godkendte organer til at sætte sig ind i en ny procedure.

24. Endelig understregede de hørte foreninger og medlemsstaterne den nuværende usikkerhed med hensyn til gældende lovgivning. Bør den pågældende overtrædelse blive bedømt på grundlag af lovgivningen i den medlemsstat, hvor overtrædelsen har sin oprindelse, eller i den medlemsstat, hvor dens virkning rammer? Direktivet (artikel 2, stk. 2) er ikke klart i dette spørgsmål, men det er meget vigtigt, da flere af de direktiver, der er nævnt i bilaget, indeholder en bestemmelse, der gør det muligt for medlemsstaterne at indføre eller opretholde love, der går videre end krævet i de pågældende direktiver, for så vidt angår forbrugerbeskyttelse. Spørgsmålet om lovvalg er derfor grundlæggende i alle tilfælde, hvor der er et valg mellem to forskellige lovgivningsorganer, der tilbyder forskellige grader af beskyttelse. I en retssag anlagt af OFT i Belgien (jf. ovenfor), undersøgte både førsteinstans- og ankedomstolen dette spørgsmål, og førsteinstansdomstolen anvendte britisk lov, mens ankedomstolen besluttede, at belgisk ret var gældende. I fremtiden kan spørgsmålet om fastsættelsen af gældende lovgivning forenkles ved anvendelse af artikel 6 i forordning (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt⁹, der blev vedtaget den 7. juli, og som træder i kraft den 11. januar 2009 ("Rom II-forordningen").

Begrænset rækkevidde af påbudsproceduren

25. Endelig understregede de hørte sammenslutninger og medlemsstaterne den til tider begrænsede effekt af sådanne påbud. I de fleste medlemsstater har en afgørelse om et påbud en begrænset effekt. Det er kun obligatorisk i forbindelse med den konkrete sag, og de involverede parter, nemlig det godkendte organ, der indbragte sagen, og den virksomhed, der er genstand for påbuddet. I praksis betyder dette, at hvis en virksomhed begår en overtrædelse, der er identisk med den, for hvilken en anden virksomhed allerede er blevet dømt, skal der iværksættes et nyt påbud for at standse den nye overtrædelse. På samme måde er annullering af et urimeligt vilkår i en kontrakt, der tilbydes af en virksomhed, ikke til hinder for, at den samme virksomhed kan fortsætte med at bruge dette urimelige kontraktvilkår i en lignende kontrakt.
26. Men i nogle medlemsstater anvendes dette princip mere fleksibelt, navnlig for så vidt angår urimelige kontraktvilkår. Hvis retten i Warszawa f.eks. afgør, at en klausul i en kontrakt er urimelig, har denne afgørelse en erga omnes-virkning. Afgørelsen bliver offentliggjort og gælder dermed identiske klausuler i enhver kontrakt, der foreslås for brugerne. Hvis en domstol i Ungarn afgør, at en klausul i en kontrakt mellem en virksomhed og en forbruger er urimelig, kan den erklære denne bestemmelse ugyldig i alle kontrakter, der indgås af denne virksomhed. I Østrig kan en klausul, som er blevet erklæret for urimelig i en kontrakt mellem en virksomhed og en forbruger, ikke bruges igen af virksomheden i andre kontrakter. I Tyskland og Slovenien kan forbrugerne påberåbe sig en afgørelse om en urimelig klausul for at forhindre anvendelsen af en identisk bestemmelse.

---

⁹ EUT L 199 af 31.7.2007. s. 40.

27. Som understreget af Belgien og Det Forenede Kongerige er påbud også begrænset i forhold til afgørelsens nationale rækkevidde. Uhæderlige virksomheder, der bevidst overtræder loven og er blevet dømt herfor i en bestemt medlemsstat, har tendens til at flytte til en anden medlemsstat, hvor et nyt påbud er nødvendigt for at standse den ulovlige aktivitet. Desuden betyder afgørelsens nationale karakter, at når en virksomhed er dømt for en ulovlig praksis til skade for forbrugerne i en given medlemsstat, kan den stadig fortsætte med at handle på samme måde over for forbrugerne i en anden medlemsstat, medmindre en sag om påbud er indledt af et godkendt organ i sidstnævnte medlemsstat.

5. VIRKNINGEN AF CPC-FORORDNINGEN

28. Forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (CPC-forordningen)¹⁰ etablerer et netværk af offentlige myndigheder med ansvar for at beskytte forbrugerne og harmoniserer, til en vis grad, disse myndigheders undersøgelses- og håndhævelsesmæssige beføjelser. Desuden kan en offentlig myndighed i en medlemsstat, takket være de mekanismer om gensidig bistand, der er oprettet ved denne forordning, efter anmodning fra en offentlig myndighed i en anden medlemsstat, iværksætte et påbud i sit eget kompetenceområde til at stoppe den ulovlige praksis over for forbrugere fra den bistandssøgende myndigheds medlemsstat.
29. Nogle af de hørte medlemsstater understregede, at CPC-forordningen burde lette påbud for at standse overtrædelser inden for Fællesskabet, da de mekanismer om gensidig bistand, der er indført ved forordningen, blandt andet tillader, at offentlige myndigheder med særlig ekspertise forfølger påbud. Forordningen beskæftiger sig således med en af de største hindringer, som blev fremhævet i gennemførelsen af direktivet: de vanskeligheder, som et nationalt organ står over for, i forsøget på direkte at få et påbud iværksat i en anden medlemsstat.
30. Ovennævnte medlemsstater understregede, at det ville være ønskeligt at bringe direktivets anvendelsesområde i overensstemmelse med CPC-forordningen. Faktisk henviser bilagene til forordningen til direktiv 98/6/EF¹¹ om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser og forordning 261/2004/EF¹² om flypassagerers rettigheder, som ikke er medtaget i bilaget til direktivet. I bilaget til forordningen henvises der derimod til direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser, der er medtaget i bilaget til direktivet. En tilpasning af direktivets og CPC-forordningens bilag, som foreslået af nogle medlemsstater, vil kræve, at både direktivet og forordningen ændres parallelt.

6. KONKLUSION

31. En stor fordel ved direktivet har været, at der i alle medlemsstaterne har skullet indføres en procedure for påbud for at beskytte forbrugernes kollektive interesser.

---

¹⁰ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1.

¹¹ EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27.

¹² EUT L 81 af 19.3.2004, s. 80.

Denne procedure er med en vis succes blevet anvendt af forbrugerorganisationer i forbindelse med nationale overtrædelser.

32. Men den mekanisme, der er skabt med direktivet, hvorefter kvalificerede organer i en medlemsstat gives mulighed til at handle i en anden medlemsstat, har tydeligvis ikke været så vellykket som det var håbet. Den største hindring, hvilket forklarer, hvorfor så få påbud har forsøgt at standse overtrædelser inden for Fællesskabet, er manglen på ressourcer i lyset af de finansielle risici, der bæres af alle de pågældende godkendte organer, men også i lyset af den ekspertise, der kræves til at håndtere de forskellige procedurer i de forskellige medlemsstater.
33. CPC-forordningen er et delvist svar på de problemer, som gennemførelsen af direktivet har medført, og dens anvendelse vil forbedre bekæmpelsen af overtrædelser inden for Fællesskabet. Vedtagelsen af Rom II-forordningen bør også have en effekt. Kommissionen er af den opfattelse, at det ville være at foretrække at afvente en mere detaljeret viden om anvendelsen af CPC- og Rom II-forordningerne, før der drages konklusioner med hensyn til, hvordan man kommer videre med direktivet.
34. Derfor er Kommissionen af den opfattelse, at det ikke er øjeblikket til at foreslå eventuelle ændringer eller ophævelse af direktivet, men at man tværtimod bør fortsætte med at undersøge anvendelsen af direktivet. Især er Kommissionen af den opfattelse, at der ikke er nogen grund til at udvide dets anvendelsesområde til at omfatte virksomheders kollektive interesser eller at generalisere kravet om forudgående konsultationer.

BILAG

LISTE OVER DIREKTIVER I BILAGET TIL DIREKTIV 98/27/EF

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
- Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31).
- Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om forbrugercredit (EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48), senest ændret ved direktiv 98/7/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 17)
- Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse bestemmelser, der er fastsat ved lov eller administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed: artikel 10 til 21 (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23, ændret ved direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60)).
- Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59).
- Rådets direktiv 92/28/EØF af 31. marts 1992 om reklame for humanmedicinske lægemidler (EFT L 113 af 30.4.1992, s. 13).
- Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om erhvervelse af brugsret til fast ejendom på timeshare-basis (EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83).
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg (EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19).
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og forbrugsgarantier (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36).